

versitetsballancen i Nr. 76 vil jeg da gjøre opmærksom paa, at vort Vædringsforslag selvfølgelig maa forudsætte en Indsættelse af 50,000 Kr. paa samme Post i Universitetets ordinære Budget. Jeg vil dernæst gjøre opmærksom paa, at der i 1882 vedtoges en Overenskomst i det saakaldte 10de Mai Forlig om dette Spørgsmaal, som udtryktes i den Anmærkning, der fra den Tid indtil Dato har staaet blandt de Anmærkninger, som Folkethinget siden har givet Finantsloven, nemlig at Understudet dækkes af Universitetskaptalens Formue, eventuelt ved rentebærende opsigeligt Laan. Det forlanger Ministeren nu, skal stryges og Iltallet siger: Ja, vi ville stryge det. Det vil altså sige, at man vil i dette Dødblik gaa bort fra den Overenskomst, som nu siden 1882 har staaet udtrykt paa den af mig angivne Maade. Jeg skal gjøre opmærksom paa — som man forøvrigt kan se udtrykt i Betænkningen fra Fællessubvalget for det nævnte Aar 1882 — at man gif ind paa den Overenskomst, som nu bestaar, ogsaa for derved gennem en særlig Lov at fremkalde en omfattende Forhandling om Universitetets økonomiske Forhold. Det var baade Høre og Benstre, der underkrev denne Betænkning; fra begge Sider vilde man tage en rigtig Forhandling op om dette Forslag. Nu sige vi: Lad denne Overenskomst blive staaende, Folkethinget skal ikke der forandre sin Stilling; men lad os faae en saadan Lov frem om Universitetets økonomiske Forhold, da kunne vi drøfte det, og blive vi saa enige gennem denne Lov om, at Universitetet skal bestaa som en juridisk Person med Ret til at faae sit Understud dækket af Statskassen, niwel, saa er Anmærkningen med den Forudsætning, man havde i 1882, strøgen med samtlige Lovgivningsmagtens Faktors Tilslutning. Men at gjøre det nu, og gjøre det paa den Maade og af de Grunde, som Finantsordføreren fremsatte, det er et Tilbagetog, det er en Vøien sig for Ministeriets Krav om en anden Ordning i dette Dødblik, som det forekommer mig, der ikke er fjerneste Grund for Folkethinget til at gaa ind paa. Nu siger Finantsordføreren: Jo, for nu skal en ny Ordning træffes, nu er det nødvendigt at træffe en ny Ordning. Nei, der er ikke Spor af Nødvendighed, ikke mindste Spor af Nødvendighed. Ministeren siger vel, at det er nødvendigt, men dog ikke saaledes, at han behøver vor Tilslutning; thi han fortalte Dem jo i Gaar, at han havde allerede faktisk slettet Anmærkningen og taget Pengene af Statskassen. Efter Statsregnskaberne, saa vidt vi have dem, til 1ste April

1889 fremtræde de ikke som tagne af Statskassen uden Laan, tværtimod, de fremtræde som tagne af Kommunitetets Midler. Det maa altså være i indværende Finantsaar ifølge de administrative, altså provisoriske Budgetter, at Ministeriet har strøget Anmærkningen paa Finantsloven i Fjor, som de Herrer vedtog den, og ladet det udbetale af Statskassen, naturligvis med Statsraadets Billigelse, uden Hensyn til Anmærkningen. Det er altså en for i Aar iværksat provisorisk Foranstaltning bort fra den gamle Ordning, som Finantsordføreren ved Siden af Ministeren forlanger, at vi skulle anerkjende. Naar man nu siger, at nu skal der træffes en ny Ordning, og man kan ikke staa ved det Gamle længer, saa er der jo ikke, som de Herrer ville se, den mindste Grund til dette. Ja, havde der staaet, som der stod tidligere: „som dækkes af Universitetets Kapitalformue“, saa kunde man sige, at det var for saa vidt urimeligt, som Pengene, Obligationerne, ere opbrugte eller ere behæftede til Kommunitetet; men der staaer en anden Udvei: rentebærende, opsigeligt Laan. Denne anden Udvei kunne vi benytte saaledes, at vi sige: Ligesom I hidtil laante af Kommunitetets Kasse, saaledes laane I nu af Statskassen, og saa er Anmærkningen ughldig. Den har ogsaa været brugt før; men Regnskabsmellembærendet staaer saaledes, at Universitetet skylder den og den Kapital, det og det Tilskud, som bruges, til Statskassen, saalænge det har sit eget Regnskabsvæsen. Hvad Nytte er det nu til? Jeg har samme Betragtning som for 8—10 Aar siden om samme Sag, det er Statsmidler begge Dele; men dette Mellembærende har den Betydning for os, naar vi faae en særlig Lov om Kommunitetets Forhold, at vi staa sikrere. Det er en Fordel paa vor Side, naar dette Mellembærende ikke er løst forinden. Det er blevet sagt, at det er farligt ikke at følge Ministeren og dække hans provisoriske Foranstaltninger for i Aar ved nu at slette Anmærkningen, som dog kom ind efter forskjellige Overveielser dengang, og dengang — jeg har Udtalelsen liggende for mig — paastodes at være en Binding, en Seir for Folkethinget for Hævdelsen af dets Stilling ogsaa paa dette Punkt, hvilken Realitetsbetydning man end tillægger det. Man paastaar, at det er nødvendigt, thi ellers kommer Finantsministeren og tager Universitetets Bo til at administrere Tiender, Fordegodser, Jæstefagifter og Gud veed hvad. Men der er jo i hele denne Lektie ikke Spor af Mening. Fordi Universitetet, der har en Formue, som repræsenterer mange Millioner, 6—7 Millioner — jeg